

Alka Pintarić, *Osmijesi moje duše*, Biblioteka:
Duhovna misao, predgovor T. Ivančić, Zagreb,
Teovizija, 2012., 110 str.

Ljubomir Radovančević

Profesorica francuskog jezika i psihologije, prevoditeljica, lektorica i dugogodišnja suradnica *Muzičkog Biennala Zagreb* traži pa i nalazi smisao života u svijetu duhovnosti, što se reflektira u njezinoj poeziji dotaknutoj vjerničkom epifanijom. Pjesništvo Alke Pintarić pripada, dakle, duhovnoj lirici na tragu Ivana Goluba i drugih pjesnika te provenijencije i iste kvalitete izraza.

Knjiga počinje motom: »Kad prestane vrijeme i započne vječnost... bit ćemo JEDNO« Poistovjećuje molitvu sa šutnjom: »Svaka moja molitva je šutnja, i svaka šutnja molitva.« Moli šutljiva i šuti pobožno.

Religiozna lirika... čak i kad je posvećena voljenoj majci, intonirana je Gospodinom. Poput Sergeja Jesenjina (*Pismo majci*) nježno se obraća neprežaljenoj majci u deminitivu »Staričice moja« (str. 57), upućuje je Bogu moleći da njemu daruje svoj posljednji osmijeh.

Osjeća ljubav Isus Krista u sebi, kao što redovnica nosi vjenčani prsten udajom za njega. Zahvaljuje i njegovu i svojem Bogu Ocu, u uzajamnom davanju (str. 62).

Ovu poeziju posve prožima vjera u Boga. Pjesnikinja mu se obraća u molbi, u molitvi. Živi za vjeru i njome se inspirira. Bog je izvor svega njezinog nadahnuća. Sve oko nas, priroda što nas okružuje, Božje je djelo. Bog je izvor svega, alfa i omega, *lumen mundi*. Isus je rekao: »Ja sam svjetlost svijeta« (Iv 8, 12).

Riječ je prapočelo vremena: *Fiat lux!* Riječ je pjesma, a pjesma je *Logos*. U početku bijaše Riječ dok je Duh Sveti lebdio nad vodama. Iz kaosa stvori Bog red – *ordo ex kaos*, svijet i Mendeljejevu tablicu i bilježi raslinje i najsitnija bića – Božja stvorenja. Baš kao što Albert Einstein reče da je Bog vrhunski znanstvenik jer je svijet sazdan tako po Božjim zakonitostima.

Svemu tomu, pjesnikinja Alka Pintarić, nesebično, kroz svoje stihove dodjeljuje ljubav, brigu, njegu, skrb...

I stvori Bog Adama i Evu, ljude na svoju sliku i priliku. Od nekih postaše pjesnici, koji, poput Alke opjevaše Božje djelo i njegove čine. Vrhunskom arhitektu Svemira Alka pjeva ode, čini se, vrlo uspješno.

Starici majci

*Vječno prisutnoj majci
koja ni u mucu života nije
prestajala hoditi s mojom
dušom nečujno je pripremajući
za život u Gospodinu*

Pišem ti i plačem
Suze tiho dodiruju tvoju nemoć
Tko se to igra tvojom boli
Možda sama?
Ne vjeruješ da DOBRO dolazi
A ono je već umorno od kucanja,
od praštanja...
Zašto GA ne primiš staričice moja
Podari mu svoj zadnji osmijeh
Pogledaj ga smjelo
I Ono će ući u tvoju dušu
Ti zaslužuješ ljubav!
Starice majko
Vjeruj mi, još možemo biti
sretni...
Ima NETKO tko na tebe čeka
Ima NETKO tko te još uvijek voli

Alka Pintarić, Osmijesi duše, 57.

Duga

Danas si mi poklonio Dugu, Oče
Potrčala sam da je dohvatim
Onda je nestala
A Ti mi reče
Ne diraj u tajnu Života
Važno je da si povjerovala
da sam ti ja poklonio život
Ne boj se!
Već uranjaš u Dugu...
Bit ćeš odraz svih njezinih boja!
Hvala, voljeni Oče!
Upravo si mi otkrio tajnu:
Ti i ja danas postajemo
neraskidivo JEDNO

Alka Pintarić, Osmijesi duše, 54.